

Sygn. akt. IV Ka 408/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Sawicka

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2014 roku

sprawy **K. M.**

obwinionego z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 26 lutego 2014 roku - sygn. akt XIV W 4928/13

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie umarza; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 408/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 26 lutego 2014 roku, sgn. akt XIV K 4928/13 K. M. został uznany za winnego tego, że w dniu 28 czerwca 2012 roku około godziny 12.25 na ulicy (...) w B. parkował pojazd samochodowy marki N. o numerze rejestracyjnym (...) na drodze dwukierunkowej w odległości mniejszej niż 10 metrów przed przejściem dla pieszych. Wykroczenia z art. 97 kw i na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę grzywny 200 złotych. Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zarzucając naruszenie art. 97 k.w. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie.

W konsekwencji wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu wykroczenia.

Na rozprawie odwoławczej obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja była zasadna o tyle, o ile wywołując postępowanie odwoławcze w sprawie obwinionego skutkowałą koniecznością takiego rozstrzygnięcia, jakie zawarto części dyspozytywnej niniejszego wyroku.

Przede wszystkim stwierdzić jednak należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu gruntownej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie materiału dowodowy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniony dopuścił się zarzuconego i ostatecznie przypisanego wykroczenia. Wbrew twierdzeniom apelującego sąd zgodnie z przepisami procedury karnej uzupełnił i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu, opierając wyrok na kompletnym materiale. Lektura uzasadnienia wskazuje nadto, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski co do winy, które to wnioski odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd orzekający w uzasadnieniu wyroku wskazał wyraźnie jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej, a przedstawiona analiza i ocena dowodów, argumentacja na jej poparcie nie może budzić zastrzeżeń co do ich poprawności z punktu widzenia zasad wymaganych treścią art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Zaskarżony wyrok podlegał jednak uchyleniu, zaś postępowanie należało umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia zarzucanego K. M.. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu.

Na gruncie niniejszej sprawy, termin przedawnienia zarzucanego obwinionemu wykroczenia (w jakim uznano jego winę, i w jakim wyrok ów zaskarżono) upłynął w trakcie trwania postępowania instancyjnego, a mianowicie z dniem 22 czerwca 2014r. Taki stan rzeczy spowodował, że zaistniała ujemna przesłanka procesowa, która uniemożliwiła dalsze procedowanie w sprawie i - stosownie do treści przepisów art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. oraz art. 45 § 1 k.w. - implikowała konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji i umorzenia przedmiotowego postępowania z powodu przedawnienia karalności przedmiotowego wykroczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania podyktowane było treścią przepisów art. 118 § 2 k.p.w.